

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy órá . . . 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével
 szemben,
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó föl-
 szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET
 hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket
 a kiadóhivatal veszi föl

Frivolitás.

Pécs, 1896. február 5.

(*) Elhallgatott tegnap este a Lloyd-beli klubban a politika, miniszterek, képviselők sötét arccal ujságolták egymásnak a nap szomorú eseményét, a melyről még mostanig senki sem tudhatja, vajjon egy szánandó embernek a katasztrófája csupán, vagy pedig összeomlása egy kincsekbe került országos intézménynek.

Pulszky Károly, az országos képtár igazgatója megőrült. Ez a távirati stylus stereotyp kijelentése. Majdnem félmillió fordult meg a szerencsétlen ember kezén, a miről nem tudott beszámolni. Az a kérdés merül föl tehát most, vajjon azért nem tudott-e beszámolni, mert örült volt; vagy pedig abba örült bele, mert nem tudott leszámolni.

A szenzáció tehát megvan. Pulszky Károlyt azóta el is szállították az élő halottak temetőjébe, a Lipótmezőre, így tehát nincs senki, a ki beszámoljon a rengeteg összegről, a melyet a kultuszminiszter adott át neki, hogy azon a létesítendő szepmüvészeti múzeum számára képeket vásároljon.

Rábiztak ilyen nagy summa pénzt minden ellenőrzés nélkül arra a Pulszky Károlyra, a kiről köztudomású, sőt törvényszék előtt bizonyított tény volt, hogy teljesen az uzsorások kezébe jutott. Édes atyja, Pulszky Ferenc kukorica-, fia, Károly pedig bőr-schiussokat kötöttek. An-

nak idején nagy port vert föl az eset a központi sajtóban.

A gyanúsítások áradata már ezelőtt tíz évvel megindult a két Pulszky ellen. Az öreget, ki a nemzeti múzeum igazgatója volt, azzal gyanúsították, hogy a múzeum éremgyűjteményében levő példányok kicserélődtek és az ott meglevők csak galvanoplasztikai utánzatok, a fiút, Károlyt pedig egy szerencsétlen dijuok esete állította a törvény sorompói elé, a ki azzal vádolta Pulszky Károlyt, volt főnökét, hogy tulajdonképpen a főnök volt a sikkasztó, nem ő, a diurnista. A diurnista ezért a merész gyanúsításért meglakolt, évekig szitta illava levegőjét, az öreget meg teljesen rehabilitálta a kiküldött parlamenti bizottság.

Más embernek ilyen előzmények után, habár illedelmes formában is, megmagyarázták volna, hogy tiszte betöltésére többé alkalmatlan. Pulszky Károly azonban, az atheista tudós, a köztudomásúlag könnyelmű és rendetlen ember, olyan bizalomban részesült, hogy a köztudomású szívesen biztak reá minden ellenőrzés nélkül. Ugyan miért? Egyszerűen azért, mert oszlopa volt annak a frivol rendszernek, mely husz év óta élőködik az ország zsirján. Csak politikai szolgálatait jutalmazták ilyen apró szivességekkel. Parlamenti krakelereskedése fejében elnézték neki hivatala számadásaiban és kezelésében elkövetett hibáit.

Rossz idő kezdvén járni erre a rend-

szerre, a Panama szellője ötöt is meglegyintette: a szegény ember megőrült. Mint beszámíthatatlan, felelősségre nem vonható. De hát ott vannak azok a kegyelmes urak, a kiket nem rejtett el a nyilvános megszámoltatás elől a lipótmezei hajlék: jöjjenek ezek elő, adják elő az ország színe előtt mentességüket, ha van, a többség szavazzon nekik bizalmat, annyi hasznunk mégis lesz a dologból, hogy az ország belátja, mikép csak az alkalomadásban bűnösök a kormány tagjai.

A többség azért csak elvacillál még valameddig, a meddig ki nem adják a gyepöl- és az abrakos tarisznya tartójának az utilaput. Cselekedetétől nincs mit tartanunk, tengéletet él az, csak gyomrát növeli, a mely azonban nem sokára karlsbadi kurára szorul. Hiába, az olyan struccgyomor is elromlik néha, ha a bankjegyek mellé még eleven embereket is meg kell emésztenie.

Mily ellentét, ha meggondoljuk, hogy némelyek elég szerencsések, vagy szerencsétlenek százazrekhez nyerni szabad kezet, addig azok a szegény agghonvédek, kik önvédelmi harcunkban életüket tették kockára a hazáért, minden utógondolat nélkül, nyomorban sinlődnék, hiába volt nagylelkű a parlament, ezek az életük alkonyán levő szegény emberek egy fillérhez sem juthatnak; pedig hát hálával tartoznék nekik a haza és különösen a kormány, mely talán soha se lett volna, ha ők nincsenek.

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Miért szeresse?

A tekintetes asszonynak megint rossz napja volt. És ilyenkor minden élőlénynek tanácsos eltakarodni a közeléből. Szegény férje is máskor egyszerűen vette a kalapját s ott hagyta minden szó nélkül.

Csak hogy most nem megy ám olyan könnyen. Mióta a szél megütötte az egyik lábát, azóta bajt okoz neki a gyors elvonulás. De még a lassú is. Most is örül, hogy a kertbe valahogy nagynehezen kimene-külhetett.

Nagyot szitt a tiszta friss levegőből s nyugodtan letelepedett az orgonafák alá, az árnyas, illatos lugasba.

A sűrű virágu lila kocsányokon a nap sugar szinte megtört s csöppekben permetezett keresztül — az árnyas lugas földjét csak úgy meghintette aranyos petytyekkel. Fehér lepkék is kezdtek már szállodogálni, méhek is zümmögtek, a földön meg apró fényes hátú bogárkák szaladoztak. Az égen alig uszott egy két barámfelhő, világos tiszta halaványkék színű volt — olyan fehérbé játszó kék, aminő az első meleg tavaszi napokon szokott lenni.

A sűrű bokrok fiatal, átlátszó zöld hajtásain meg sem mozdultak az üdén kikapattant levelek; a buján nőtt fű bársonyos szőnyege csak néha-néha lebbent meg, nagy hullámvonásban, a mint a szellőcske megérintette.

Végtelen csöndes, kibékítő hangulatu, nyáríba hajló, kedves tavaszi nap volt.

Itt a kert nyugalmas csendességében pompásan érezte magát a beteg ember.

— Hál' Istennek, — gondolta magában — csak hogy nem hallja már a felesége veszekedését. Hiszen nem rossz asszony, a javát akarja, de iszonyu természetű. És micsoda fogalmai vannak. De micsoda fogalmai.

A széles sárga arcon egy pillanatra mosoly vonult át, hanem nem sokáig tart az a mosolygás.

A kertajtót nagy robajjal kicsapja valaki. Ez bizonyosan a felesége lesz. Legjobb lesz, ha úgy teszi magát, mintha aludnék, talán csak nem költi fel.

— A, hát alszunk! Különbet ezt csináltad te, édes uram, egész életedben. Csak akkor voltál ébren, mikor mást virrasztottál vagy más dolgot őrizted. Hej, Géza, Géza, de nagy bolond is volt az a te apád!

No ezt már nem lehet tovább is hallgatni. Lassan felnyitja a szemét s szemrehányó hangon mondja:

— Ugyan Borcsa, de a gyerek előtt.

A „gyerek”, a gömbölyű képű nagy kamasz, sunyi módjára bámul az apjára, hej, hogy fog ő most élvezni. Mert a gyermeknek rémitő gyönyörűsége hallgatni azt, hogy az anyja verekszik az apjával. Ilyenkor ezek a fickók szinte tapsolni szeretnének.

Az apa észre is veszi a gyerek fakadó örömét s kérleli a feleségét:

— Édesem, nézzed, csak legalább a fiút küldjük el.

— Tapodtat sem megy. Akarom, hogy ő is végig hallgassa a dolgot. Hogy példát vegyen rólad, hogy ne úgy csináljon, ahogy te. Jer ide fiacskám, ülj le.

... Kastélyunk lehetne a falu közepén, a Dezséry grófokét könnyű szerrel megvehettük volna a licitáción; de az apád azt mondta, hogy nem tisztesség az ügyvédnek a maga kliense dolgát potom pénzen megvenni. Más azt mondta, hogy ostobaság meg nem venni. Én is azt mondom. Mert ott lakhatnánk a kastélyban. A hatalmas nagy parkban játszhatnánk fiacskám, az istállóban kis háts lovad lenne. Te meg — fordul oda szikrázó szemekkel a férjhez — te meg most, hogy ilyen sorra jutottál — ott fürdözhetnél valamelyik híres fürdőben — talán meg is gyógyulhatnál. De persze, ugy-e jobb most is sántitva, kinlódva, nyomorult csirkeperekkel vesződni? Bezzeg hencegtünk, hogy nem szorulunk senkire. Hogy becstületes

Éppen tegnap jött el hozzánk panaszkodni egy szegény Orbán Mihály nevű öreg ember, a ki mint közhonvéd küzdött végig a szabadságharcot, és folyamodott a közhirre tett módozatok mellett a napi husz krajcár segítségért. Kérvénye kellőleg fel volt szerelve, csupán honvéd igazolványa nem volt, e helyett azonban két hiteles tanu igazolta, hogy igenis, velük együtt volt honvéd, — a miniszterelnökség elutasította a nyomorban sanyalódó kérvényezőt, mert nincs honvéd-igazolványa.

Minő frivolság kell ehhez! Ott száz ezreket dobálnak ki, itt meg husz krajcárokat sajnálnak talán csak azért, mert szegény, de becsületes ember nyújtja ki érte nyomortól reszkető és összeasszott kezét.

Vigyázzanak, az isten nem ver botlat. A kit meg akar verni, attól először is a lelkiismeretet, a gondolkozási képességet veszi el. Önöknek, ott a fazék körül, ebből egy mákszemnyi sincs: közel az idő, hogy az egész ország örömmel fogja látni önökön a végzet beteljesülését: a legdicstelenebb bukást.

Hírek.

Pécs, 1896. február hó 5.

Expedíció a Péter-utcán.

Zichy Jenő gróf már másodizben tart hazafelé Ázsia rengetegeiből, anélkül, hogy valami látható jelét is hozná nagy felfedezői utjának. Ez utjából való hazaérkezése után is valószínűleg majd ismét érkeznek számára rengeteg ládák még rengetegbebb titokzatos dolgokkal belsejükben, de bizony ezekből egy árva röget sem fog látni a világ, a melyik rög onnan való talán épen, hol őseleink nyugszanak.

Tegnap este rám is rám jött a felfedezői mánia. S a nélkül, hogy expedícióm-tól komoly eredményt remélhettem volna, elhatároztam, hogy kiküldöm magamat a Péter-utczára, a mely a legsötétebb el-

munkával akarez eltartani minket, s el is tartasz . . . hát jó, most csak elnyomorgunk — de mi lesz azután?

A férfi szomoruan föltekint:

— Azután? Ha meghaltam?

A nőnek ajkán volt e felelet, hogy igen, azután ha meghal, de mégis meggon dolja s csak ennyit mond:

— Azután, ha majd beteg leszel, ha már nem bírsz majd dolgozni. Mit csinálók én azzal a három kis porontyval odabenn, meg ezzel a nagy fiuval, ki tán éppen akkor kerül az egyetemre koldustarisznyával. Mert oda kell kerülnie. A vicmándi Vicmándy-vér nem fajul annyira el, hogy Vicmándyból mesterember legyen! Igen, a koldustarisznya nem lesz üres, tele lesz göggel, becsületességgel, mint az apjád. Ha csak nem tanul a te példádból.

— Mit tanulna az én példámból?

— Azt, hogy mire viszi az embert az ostoba becsületesség. Persze, hogy kollegád, a Naláczy, az felvállalt mindent. Adott kölcsönt husz percentre is; letagadta, ha lefizették neki a tőkét; a kamatokat kétszer is megvette, még az apjáról is lehusta volna a bőrt — és

— És gazember volt . . .

— Persze, hogy az. De ki meri a szemébe mondani, amióta ötszáz holdas tanyája,

nevezést ép úgy megérdemli, mint a Henry Stanley legsötétebb Afrikája.

S a mikor beleértem, tudni illik a Péter-utcába, ezért a hasonlatomért szerettem volna magamat nyakon tisztelni.

A legsötétebb Afrika paradicsom a Péter-utczához képest. Igaz, hogy a Péter-utca is sötét, mint sötét a Dante „Isteni komédiájának pokla, s ennek a bejárata fölé is oda lehetne bigyeszteni, hogy „Lasciate ogni speranza, che voi entrate“, de azért Henry Stanley jobban megérdemelte volna a nagy nevet, ha ide jön el s nem Afrikán sétáltat fel s alá.

Hold asszonyosság a farsangi mulatságokban kifáradván, későn kel fel mostanában, hát így nincs is, mi bevilágítsa a Péter-utca afrikai sötétségét. a mit akár vágni lehetett volna, mikor felfedezői utamra beleindultam.

A bibliai Jákob álmát láttam megvalósulni magam előtt. De nem hiszem, hogy az az égből lenyuló lajtorja olyan meredeken lett volna felállítva, a milyen meredeken vezetett az én utam; hiszen akkor mind lepotyogtak volna az égi angyalok a földre. De azért csak törtöttem előre, biztatásul Tóth Kálmán versét idézgetve magamban, a mi épen ezt a szép szót: „előre“ dicsőíti és egy személyben Gyulay Pálnak, az ő hadnagyának és bakájának képzeltem magamat, a kit tudvalevőleg — már mint a bakát — a Gyulai Pál hadnagya így buzdít folyton: csak előre, édes fiam.

Lábam alatt sziklás, kövecses ut, a mi a sötétben folyvást meredek fallá tornyosult elém s beütéssel fenyegette az orromat. Hátam megett tátongó mélység, melybe minden percbe lezuhanhatok, ha a fejem egy kissé nehezebb, mint a milyen nehéz. S végre körülöttem pokoli sötétség, melytől akkorára nőtt az árnyékom, mint az egész utca.

De azért csak haladtam — előre, míg egyszer csak belevágódtam egy kapuba. Valahogy letérhettem a nagy sötétben az utca közepéről és egyenesen neki mentem annak a kapunak, s egész testem hosszában nekidőlve meglehetősen zajos dobogást okoztam rajta.

S a következő pillanatban a ház egyik ablakában világosság tűnt fel, kitarult az ablak és valaki ki szólt:

Azonnal, kérem, azonnal!

A hogy bepillantottam az ablakon, megint a bibliai Jákob lajtorjája jutott eszembe.

két háza, meg az Isten tudja, hány szállója van. Senki. Mindenki örül, ha kezet foghat vele. Csak persze te komédiáztál vele is. El is szedte a pereidet tisztára. Megkapta a Deutsch-csöddöt. Vagyonkezelőnek majd majd megteszi Verdeit, azt a tejfeles képű ujdonsült fiskálist, aki a leányának, annak a csuf, himlőhelyes, görbe hátú leányának kurizál. El is veszi majd. Biztos százezer forint.

De persze, te mikor hazasodtál is kikerestél engem, a legkoldusabb kisaasszonyt. És azóta folyvást nyomorogtunk. Most itt vagyok három gyermekkel, mint az ujjam, egyedül: te maholnap . . .

— Bárcsak minél hamarább.

— A nyakamba szedhetem őket, elmehtünk koldulni.

A beteg ember előre hajlik s magához huzza a kis fiát. Puhá, szőke haját végigsimogatja s bágyadt fényű szemeivel szeretetteljesen néz reá.

— Ugy-e, kis fiam, te már akkorára nagy leszel, a gyámolítója kis testvéreidnek és anyádnak? Ugy-e szeretni fogod őket is, ugy mint engem?

A kis fiu egy darabig gondolkozva néz maga elé, mintha fontolgatná, hogy kimondja e, a mit akar; de ezután hamarosan rászánja magát gyermekes őszinteséggel. Az

a mint potyognak le róla az angyalok. S mert még adok valamit a lelkeim üdvösségére s nem szeretek bukott angyalokkal cimborálni, — hanyatt homlok rohantam visszafelé felfedezői utamból, minden percben az alágurulás veszélyének téve ki becses testemet.

S hogy mit láttam azon ablakon keresztül? . . . Nem mondom el, nehogy elvegyem a kedvét az utánam következőknek, a kik néha néha szeretnek rendezni expedíciót a Péter-utczára.

Csatt.

Naptár 1896. február 6-án.

Naptár: esütört. febr 6. — Róm. kath.: Dorottya. — Prot.: Dorottya. — Görög-kel.: (január 25.) Naz. Gergely — Zsidó: Schebat. 21. — Nap két 7 óra 25 perckor. — Nyugszik 5 óra 8 perckor. — Hold két 1 óra 55 perckor reggel; nyugszik 5 óra 09 perckor este. — Hold utolsó negyede 1 óra 98 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 1 Celsius fok hideg; légnymás 761. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet, keleten csapadék, fagy pont körüli hőmérséklet,

Házibál a Hét fejedelemben este 8 órakor:

— (Kinevezés.) A szegárdi magy. kir. pénzügyigazgatóságához Erdélyi Lajos, marosvásárhelyi lakos. irodatisztté nevezett ki.

— (Az irgalmasrend kórházi ápolójai) Egyik közelebbi számunkban közöltük az irgalmasrend pécsi betegápoló intézet a mult évi forgalmáról szóló kimutatásának főbb adatait. Ma kaptuk az irgalmasrend magyar tartományának összes kórházi betegforgalmáról szóló kimutatást Fűzy Szaniszló. kir. tanácsos, Ferenc József rend lovagja, az irgalmasrend tartományi főnökétől, melyből megemlítjük, hogy a rendnek Magyarországon 13 városban van betegápoló intézete, hol a mult évben összesen 11.600 beteget ápoltak. Legtöbb beteg, 3360, a zágrábi betegápoló intézetben volt, legkevesebb, 191, Szatmárott. A pécsi betegápoló intézet az ápolt betegek arányában mindjárt a zágrábi, illetve a budapesti betegápoló intézetek után következik, a mennyiben az intézetben 739 beteg ápoltatott, minél több csak a zágrábi és a budapesti ápolóházban volt.

— (A leánykérő.) Hegedüs Pál siklósi lakosról az egész környéken tudták, hogy szép eladó leányt tartogat a háznál.

apjára a viláért sem nézne, lesüti szemét s ugy beszél:

— Szeretni! Magát, apa nem szeretem. Uj ruhát se tud venni, a cipőm is rongyos; fagyaltot még sohasem ettem, nincs egy garasom se — nagyon szegények vagyunk. A mama azt mondja, koldusok vagyunk — még azt is mondja, hogy maga az oka. Milyen jó is, a kinek gazdag apja van: kocsin járhat, mindig új ruhában; a fehér nadrágjával leülhet a tübe, mert van odahaza mázik; sok-sok süteményt és mindennap fagyaltot ehetik. Iskolába se kell járni, otthon tanítják, — milyen jó dolga is van . . . Magát apa nem szeretem. Miért szeressem? Semmi sincs, ami jól esnék. És maga az oka, hogy nincs se nekünk, se mamának . . .

A szegény ember végignézi a gyereket s először indulatos mozdulatot tesz, mintha el akarná magától lökni; hanem azután leereszti a karját s nyugodtan, csendesesen mondja a feleségének:

— Látod, Borcsa, ennek már nem fog koldustarisznya lógni az oldalán. Gazembernek készül . . .

— Dehogy, csak okos embernek. Adná Isten, hogy el ne menne az esze, mig felnő.

Vértesy Gyula.

utána: „No mit csinál a cigányleány?” Nádi erre olyant mondott, hogy a két Petőc vasvillával támadt rá és úgy összeverték, szurkálták, hogy alig van életéhez remény.

— **(Elgázolt kis leány.)** Ma délután a petresselyem-utcában baleset történt, mely, hogy nem végsőddött szerencsétlenség-gel, egyedül a véletlennek köszönhető. — Keilner János ráctóttósi fuvaros hajtott kocsijával végig az utcán s az utca közepén átsietni akaró Szokacs Mariska ötéves kis leányt elütötte. Oly szerencsésen azonban, hogy a kis leánynak csak ruháját tépte meg a kocsikerék s ő maga teljesen sértetlen maradt s a nagy ijedtségen kívül egyéb baja nem is esett. A fuvarosnak is köszönhető ez a véletlenen kívül, mert ideje korán megállította lovait úgy, hogy az elesett kis leányt a kerekek nem sérthették meg. S aztán ő maga emelte fel a megrémült gyermeket s vitte közel lakó szüleihöz, a kik még meg is köszönték a jó ember szíveségét!

— **(Szerencsétlenségek.)** Hogy mily következménye van annak a hanyagságnak, hogy a befogott lovakat minden felügyelet nélkül hagyják állni az utcákon, igazolja a következő két eset: Tegnapelőtt az egyik sörkihordó kocsiba fogott lovak valami csekélységtől megijedve, neki iramodtak a népes utcáknak s a vendéglősök szikviz kihordó kocsiját oly erővel lökték meg, hogy a kocsis hanyatt bukott le a magas ülésről s ezáltal fején oly sérüléseket szenvedett, hogy gondolkozó képességét teljesen elvesztette. A másik eset tegnap délelőtt volt, a mikor is a pályá-utcában az Erreth-féle szikvizgyár lovai, megunva a hidegen való állást, maguktól megindultak. A kocsis észre véve a bajt, kirohant az üzletből, hol elszámolás végett időzött s a kocsi felső vas korlátját elkapva, iparkodott a gyeplőt kezébe keríteni s így a lovakat megállítani. Valaki azonban segíteni akarván a kocsinak, a lovak orrára ütött, de ezek megállás helyett irányt változtatva, tovább rohantak. Az irányváltostatás folytán a kocsis lebukott a kocsióról s az egyik hátsó kerék végig futott a jobb mellkasán, míg a ballába a tengelybe akadt s ezáltal a kocsiat még fel is fordította. Az összetört kocsiat az odarohanók vették ápolás alá, ki az addig elfogott kocsiat ült s nagy nehezen haza hajthatott, hol — mint értesülünk — már jobban érzi magát. A tanulság: ne hagyjuk a lovakat felvigyázat nélkül.

— **(Tolvaj koldusasszony.)** Német-Üröghön hásról-házra járt a napokban egy öreg koldusasszony, ki Kövesdi Lukács Erzsébetnek nevezte magát s azt mondta, hogy a menyéhez igyekszik be Pécsre, a ki azonban szinte olyan szegény, mint ő; özvegy és beteges is s két kis apró gyermek sir a nyakán: hát könyörüljenek rajta a könyörületes szívű emberek. Az öreg asszonyt meg is sajnálták mindenütt s adtak is neki alamiznát. Ma tünt aztán ki, hogy a koldusasszony egy ravasz tolvaj, mert több házban összeeszedett mindent, a mi kezéigébe esett s szépen megszőkött a lopott holmikkal. A csendőrség nyomozza a tolvaj koldusasszonyt.

— **(Gondnokság alá helyezés.)** A pécsi kir. törvényszék Wessel Márk, huszonhétéves izraelita vallásu pécsi lakost elmebaj miatt gondnokság alá helyezte.

Művészet, irodalom.

○ **Bányamester.** Tegnap már e szonban negyedszer hallottuk erősítgetni, hogy minden huncutság elkövetője Zeller Károly német bányavároskájában „bizony a bányamester” s negyedikben kérte Martin, ez a gonoszcsont, a kis halászleányt, hogy „óh ne duzzogj, ne kivánd!” Nem csoda hát, ha nem éppen valami nagyszámu közönség volt a „Bányamester”-re kíváncsi, dacára hogy Zeller fülbemászó zenéjét bármennyiszer is szívesen végig lehet hallgatni. Pedig az előadásnak érdekeséget kölcsönözött az hogy Juhász Ilona szerepét, Fichtenau gróf kisasszonyt, Hevesi Janka játszotta. Hevesi e próbálkozásának eredményével igen meg lehet elégedve; valamint a közönség is meg volt elégedve játékával ép úgy, mint énekével. Ha játék dolgában talán tulszárnyalta is — élénksége és ügyes alakítása folytán — e szerep régi alakítóját, éneke természetesen nem érte el primadonnánk énekművészetét. Mindazonáltal igen tetszett az új Fichtenau grófkisasszony s tapsokban is volt része bőven. Más új szereplőt is látunk ez előadáson; Zwack bányaigazgató feleségét, Elfridát, Bodroghiné helyett Benkő Jolán adta, elég igyekezettel ugyan, de nem nagy sikerrel, a mi belső értékét illeti. A régi szereplők között pompás volt Kiss Pista a címszerepben. Polgár, mint Zwack bányaigazgató és Kaposi Józsa (Nellyjo), valamint Sz. Nagy Imre (Roderik), Follinusz (Tsida), Dezséry (Dusel) és Bogárnár János fogadás szerepében. (→)

○ **Magyarország fénykora.** A millenium évének első napjaiban kapja kezébe a művelt magyar olvasó közönség az „Athenaeum” r. társaság kiadásában megjelenő, „A magyar nemzet története” című tizkötetes nagy munkának imént befejezett harmadik, teljes kötetét, melynek címe: „Az Anjou-ház és örökösei 1301—1439.” A szerencsés véletlen hozta magával, hogy éppen a milleniumi év hajnalhasadásakor jelent meg ez a teljes kötet, melyben ennek a letűnt ezer év történetének legfényesebb korszaka van leírva; mikor a magyar birodalom területe legnagyobb kiterjedésű volt és a magyar nemzet a leghatalmasabb és legműveltebb nemzetek egyikeként szerepelt Európában, s az európai események fejleményeire döntő befolyást gyakorolt. Ez a hatalmas kötet két jeles történészünk, Pór Antal és Schönherr Gyula tollából került ki. Világosan mutatja, hogy eljött az ideje, azt a rendkívül gazdag anyagot, mely az egyes családi levéltárak megnyitása és közzététele által felhalmozódott, bírálati feldolgozásban bemutatni a nagy közönségnek. Maga Pór Antal egy egész sereg, a korábbi történétírók által vagy függőben hagyott, vagy rosszul értelmezett kérdést tisztázott — mert e kötetben egy pár százra menő értekezésének eredményeit s azt a gazdag anyagot, melyet ezek mellett gyűjtött, a nagy közönségnek is hozzáférhetővé tette. — Zsigmond hosszú uralkodásának idejét, az ő politikáját keleten és nyugaton, a hazai belélet fejlődését Schönherr Gyula eddigi tudósainktól egészen eltérő módon tüntette fel nagy gondnal irt és szépen kidolgozott munkájában, melynek egyik kiváló érdeme, hogy a rendkívül gazdag anyagon uralkodni tudott. Az Anjou okmánytár már megjelent az Akadémia kiadásában: de a Zsigmond-kori okmánytár még csak az előkészület

stádiumában van. Ezzel Fejérpataky László van megbizva, s mint Schönherr jegyzetei mutatják, ez a rendkívül gazdag gyűjtemény rendelkezésére volt bocsátva, úgy, hogy itt ő nemcsak a nyomtatott, hanem a kiadatlan anyagot is felhasználta. Alapvető munkája ez a magyar történetnek egy pár évtizedre, mert Magyarország történetének Anjou- és Zsigmond-kori korszaka még eddig oly részletességgel és bámulatos szakértelemmel nem volt megírva, mint ebben a testes kötetben, melyet nem kevesebb, mint 42 darab művészi kivitelű, önálló műmelléklet és több mint 300 szöveggép díszít. Ára 6 frt. Díszes kötésben 8 frt. Kapható minden hazai könyvkereskedésben.

Törvényszék.

§ **Hitvesgyilkosságért — hat hónap.** Balogh Gáspár, szőlőgyöröki kanásznak csinos, szemrevaló felesége volt, a ki azonban hamar szemet vetett a férfinépre és hálójába kerítette azokat. Suttogtak a faluban sokáig a menyecske csapodárságaról, míg végre ez a suttogás a férj füléig is elhatolt és felébresztette benne a gyanút. Akkor épen az ura bojtárja volt a menyecske kedvese s a férj egy szép nap estéjén azzal ment el hazulról, hogy dísznótorba megy s nem is jön haza éjjél előtt. De bizony hamarabb hazament és ott találta a feleségét a bojtár karjai között. A megcsalt férj neki rontott a legénynek és le akarta ütni; de az szembeszállt vele s ekkor Balogh Gáspár a feleségét megragadta s kezénél fogva akarta hurcolni haza nyomban az anyjához a hűtlen asszonyt. Az asszony kiszakította magát kezei közül és a kutba akart ugrani, hogy anyja szemei elé ne kelljen kerülnie. A férj azonban ebben megakadályozta s ekkor az asszony e szavakat kiáltotta szeretője felé:

— Jóska, üsd agyon ezt a kutyát!

Balogh Gáspár fejét elfutotta erre a kegyetlen szavakra a vér s felkapott egy baltát s azzal agyonvágta a hűtlen asszonyt. A kaposvári kir. törvényszék most ítél a hitvesgyilkos férj felett és tekintetbe véve azt, hogy az asszony hűtlen volt az urához, hogy ura tetten érte kedvesével, hogy nem őt, de a szeretőjét akarta megölni s mikor az asszony a szeretőjének oda kiáltotta azokat a rettenetes szavakat, akkor kapta fel a baltát, a mivel talán a másik pilianatban a hűtlen asszony szeretője ütötte volna le s vágta agyon vele az asszonyt: mindezek alapján a teljesen megtört szerencsétlen embert a legenyhébb büntetéssel, hat hónapi börtönnel büntette. A kir. ügyészség felebbezése folytán a gyilkos ügye felkerül a felsőbb bíróságokhoz; ezektől függ tehát most a hűtlen asszonyt halállal sújtó férj sorsa.

§. **Tilosba hajtott lovak.** Bolmány község tilalmas réjtjeit előszeretettel használták lovaik számára legelőül a falu végén levő cigánytelep lakói. Közöttük főképen Petrovits Nikola és Petrovits Györgynek volt a szenvedélye, hogy a tilosba hajtották. Egyszer aztán rajtavesztettek, Kavecsánin Cvetkó községi csősz öt darab lovukat a tilosban fogott s meg akarta érte Petrovitséket zálogolni. A két cigány azonban ásóra, fejszére kapott és a csősztől nemcsak hogy elvették lovaikat, de hozzá olyan lármát csaptak, hogy az egész cigánytelep felkerekedett és a segítségükre siettek. Mit látva a községi csősz, jobbnak látta tovább állni. Hanem fel is jelentette nyomban a két hatalmaskodó cigányt hatóság elleni erőszak miatt a bíróságnál s őket a pécsi kir. törvényszék a vizsgálat alapján vád alá is helyezte. Ma délelőtt tartották meg ellenük a végtárgyalást, a mikor is a hatósági

közeg elleni erőszak vétségét a végtárgyalás adatai folytán beigazoltak vette a törvényesék a úgy Petrovics Nikolát, mint Petrovics Györgyöt nyolc nyolc napi fogházra ítélte. Az elítéltek az ítéletbe belenyugodtak a most már legalább nyolc napig meleg szobában nevetik az ügyészségnél a tél hidegét.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése febr. hó 5-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A belügyi tárca letárgyalatván, a kultusz-budget következett.

Fenyvessy Ferenc előadó, mint rendesen, elfogadásra ajánlotta a költségvetést. Utána

Wlassich Gyula kultuszminister nyilatkozott a kongruáról, melyet az önbevallás alapján mielőbb meg fog valósítani. Egyébiránt erről jeleintést tett ő felségének, és a király felhatalmazta őt a kongresszus egybehívására, melyet a millenniumi ünnepek lezajlása után azonnal egybe fog hívni.

Sághy Gyula felszólalása után

Vajay István interpellált az állami anyakönyvvezetőről szerkesztett kimutatás tárgyában, a mire

Percel Dezső belügyminister rögtön válaszolt. A választ a többség tudomásul vette.

Várady Károly interpellált ezután röviden a Pulszky féle ügyben.

Wlassich Gyula kultuszminister

válaszában elmondja, hogy Pulszkynek még Csáky gróf, majd Eötvös Loránd b. elődjei adtak megbízást. A pénzekről Pulszky még nekik elszámolt, csupán 7000 frt maradt fent, mint olyan összeg, melyről Pulszky egyáltalában nem tudott elszámolni. Egyébiránt a vizsgálatot már megindította.

Várady Károly könnyelműségnek tartja, hogy ha Pulszky már 7000 frttal nem tudott beszámolni, akkor minek bízták reá a 135.000 frtos Scarpa-féle kép megvásárlását, melyet nem egyenes úton, hanem közvetítők segítségével szerzett meg.

Wlassich Gyula kultuszminister erre azt válaszolja, hogy csak akkor jött rá, mikor a megbízást már kiadta.

A többség 88 szóval 77 ellen a választ tudomásul vette. Gyalázat! hangzott több oldalról a felkiáltás, mert a többséggel Pulszky Ágoston is leszavazott.

TÁVIRATOK.

Ferdinánd fejedelem a pápánál. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Midőn Ferdinánd, a bolgár fejedelem a pápánál járt, a pápa haragosan a következőket mondta a fejedelemnek: „Apósa, a pármái herceg, becsületszavát adta nekem leánya nevében, hogy a gyermekeket a katolikus vallásban nevelik föl. Ön hitszegést, ellenem pedig szószegést követ el, ha fiát az orosz

hitre téríti.“ Nincs kormány, mely a fejedelem eme lépését okosnak, elfogadhatónak tartaná.

— **A király a magyarok bálján.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A király megígérte Jósika b. miniszternek, hogy résztvevő a bécsi magyarok által rendezendő bálon.

— **A hivatalos lapból.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A hivatalos lap mai száma hozza Miklós Gyula borsódi főispánnak felmentését, valamint Zalka János győri püspöknek vaskorona renddel való kitüntetését.

Farsangi naptár.

Február 8.: A pécsi helyőrség tisztikarának második estélye a Vigadóban. — Veterán-segélyző egyesület táncmulatsága a Scholtz féle sörházban. — Zenekedvelők egyesületének tréfás estélye a Hattyuban. — Barcstelepi társaság táncestélye. Polgári bál a Hétfejedelemben. — Szigetvári ipartestület táncmulatsága a Koronában.

Február 13.: Hercenberger József polgári bálja a Vigadóban. — Február hó 15-én a Munkásképző-Egyet álarcosbálja a Hattyuban.

Február 15.: Jogász-táncestély a Vigadóban. Vasutasok bálja Barcson.

Február 18.: A pécsi dalárda humoros estélye a Hattyuban.

Február 20.: Pécsi zenészek táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban.

erről nekem határozott felvilágosítást adni? Hát nem az ígéret földje-e a házasság? Én is, noha minden lehető módon küzdök a férjhezmenetel ellen, utoljára is kénytelen leszek térjhez menni valakihez . . . egyikhez, vagy másikkhoz. De nem Gyulához . . . A propos, meg kellene őt kérdezni, vajjon tanácsolja-e, hogy Savaréze urhoz nőül menjek?

— Ő hozzá! — kiáltott fel Cecilia.

— Ő imád engem — folytatta Helén. — Bizonyos vagyok benne, hogy meghal bánatában, ha elutasítom. De erre véglegesen nem határoztam még el magamat. Érett megfontolás után, azt hiszem, előnyt adok Gyulának.

A grófné főikeit.

— Ne menjen nőül soha ahhoz az emberhez.

— Melyikhez?

— Savaréze . . . urhoz.

— Azonban, hogy ingereljem Gyula urat . . .

— Ön barátnóm, Helén s nem szeretném, ha hasonló szövetségre lépne . . .

— Édes jó Cecilia! — vágott közbe nevetve a báróné, — ön nagyon is komolyan veszi a dolgot! De, legyen nyugodt, én csak a legutolsó esetben megyek férjhez . . . A mi Gyula urat illeti . . . ime, édes Cecilia, egy levél érkezett, éppen most a számára. Én vettem át és személyesen adom át. Ugyan, tekintse csak meg a kézirat.

A beszélgetést hangok zaja háborította meg.

— Ez Károly! — kiáltá a grófné.

Midőn Gyula, a ki a gróffal együtt érkezett haza, a báróné kezéből a levelet átvette, megelégedett eme közömbös válaszával:

— Köszönöm, asszonyom . . . A jegyzőmtől érkezett ez.

vagyok! Az én hazámban nem kimélik az árulókat és nyomorultakat; az emberek önmaguk szolgáltatnak maguknak igazságot velük szemben és megölik őket! . . . És ő hozzám jó! . . . kezembe szolgáltatja magát! . . . Ó, én megölöm őt . . . megölöm! . . . Miért ne? Károly nincs itthon és én nem félek a fölfedeztetéstől . . . Különben is a jogos védelem terén állok.

A grófné rögtön fegyverek után nézett, de egyszerre elszibbadtak idegei.

— Ó, — susogta, — én csak nő vagyok . . . Oly nő, a ki öl, az szörnyeteg . . . Karom gyöngye, vagy ügyetlen lenne.

Egy titkos szózat ezt kiáltotta lelkében:

— Ha te őt kiméled, megöl mindnyájotokat, úgy őt, mint téged, a halálos félelem gyötrelmeivel, Márhát anyja nevének megbecstelenítése által, Károlyt karddal, vagy golyóval. Ő nem fog irgalmat ismerni, megöl titeket és három holttest lesz egy helyett.

Cecilia megsemmisülten rogyott egy karosszékre.

Csakhamar reszketve állt föl és csöngetett. A komorna belépett.

— Szólítsa elő Ancelint, — mondá a grófné.

Felízgatott lelkében egészen új terv alakult.

A pavillon el volt látva butorzáttal, könyvekkel és mindenféle tárgyakkal. A nyári évszakban gyakran eljárt ide Cecilia Márhával, hol a legnagyobb csend közepett tanitgatta őt írásra, történelemre, földrajzra és rajzolásra. Cecilia föltette magában, hogy ide küldi Ancelint, töltsen ott az éjt, az alatt az ürügy alatt, hogy onnan már számos mindenféle tárgyat loptak el. A szolga föl lesz fegyverkezve, lesbe áll a pavillon belsőjében, nyitva hagyja az ajtót mintegy feledékenységből és ráló arra, a ki oda belép.

utána: „No mit csinál a cigányleány?” Nádi erre olyant mondott, hogy a két Petőc vasvillával támadt rá és úgy összeverték, szurkálták, hogy alig van életéhez remény.

— **(Elgázolt kis leány.)** Ma dél után a petresselyem-utcában baleset történt, mely, hogy nem végződött szerencsétlenség-gel, egyedül a véletlennek köszönhető. — Kellner János ráctöttösi fuvaros hajtott kocsijával végig az utcán s az utca közepén átsietni akaró Szokacs Mariska öt éves kis leányt elütötte. Oly szerencsésen azonban, hogy a kis leánynak csak ruháját tépte meg a kocsikerék s ő maga teljesen sértetlen maradt s a nagy ijedtségen kívül egyéb baja nem is esett. A fuvarosnak is köszönhető ez a véletlenen kívül, mert ideje korán megállította lovait úgy, hogy az elesett kis leányt a kerekek nem sérthették meg. S aztán ő maga emelte fel a megrémült gyermeket s vitte közel lakó szüleihez, a kik még meg is köszönték a jó ember szíveségét!

— **(Szerencsétlenségek.)** Hogy mily következménye van annak a hanyagságnak, hogy a befogott lovakat minden felügyelet nélkül hagyják állni az utcákon, igazolja a következő két eset: Tegnapelőtt az egyik sörkihordó kocsiba fogott lovak valami csekélységtől megijedve, neki iramodtak a népes utcáknak s a vendéglősök szikviz kihordó kocsiját oly erővel lökték meg, hogy a kocsis hanyatt bukott le a magas ülésről s ezáltal fején oly sérüléseket szenvedett, hogy gondolkozó képességét teljesen elvesztette. A másik eset tegnap délelőtt volt, a mikor is a pálya-utcában az Erreth-féle szikvizgyár lovai, megunva a hidegen való állást, maguktól megindultak. A kocsis észre véve a bajt, kirohant az üzletből, hol elszámolás végett időzött s a kocsi felső vas korlátját elkapva, iparkodott a gyeplőt kezébe keríteni s így a lovakat megállítani. Valaki azonban segíteni akarván a kocsisnak, a lovak orrára ütött, de ezek megállás helyett irányt változtatva, tovább rohantak. Az irányváltostatás folytán a kocsis lebukott a kocsiról s az egyik hátsó kerék végig futott a jobb mellkasán, míg a ballába a tengelybe akadt s ezáltal a kocsis még fel is fordította. Az összetört kocsis az odarohanók vették ápolás alá, ki az addig elfogott kocsira ült s nagy nehezen haza hajthatott, hol — mint értesülünk — már jobban érzi magát. A tanulság: ne hagyjuk a lovakat felvigyázat nélkül.

— **(Tolvaj koldusasszony.)** Német-Üröghön házról-házra járt a napokban egy öreg koldusasszony, ki Kövesdi Lukács Erzsébetnek nevezte magát s azt mondta, hogy a menyéhez igyekszik be Pécsre, a ki azonban szinte olyan szegény, mint ő; özevgy és beteges is s két kis apró gyermek sir a nyakán: hát könyörüljenek rajta a könyörületes szívű emberek. Az öreg asszonyt meg is sajnálták mindenütt s adtak is neki alamizsnát. Ma tünt aztán ki, hogy a koldusasszony egy ravasz tolvaj, mert több házban összeszedett mindent, a mi kezéjébe esett s szépen megszökött a lopott holmikkal. A csendőrség nyomozza a tolvaj koldusasszonyt.

— **(Gondnokság alá helyezés.)** A pécsi kir. törvényszék Wessel Márk, huszonhétéves israhelita vallású pécsi lakost elmebaj miatt gondnokság alá helyezte.

Művészet, irodalom.

○ **Bányamester.** Tegnap már e szonban negyedszer hallottuk erősítgetni, hogy minden huncutság elkövetője Zeller Károly német bányavároskájában „bizony a bányamester“ s negyedikben kérte Martin, ez a gonoszcsont, a kis halászleányt, hogy „óh ne duzzogj, ne kívánd!“ Nem csoda hát, ha nem éppen valami nagyszámu közönség volt a „Bányamester“-re kíváncsi, dacára hogy Zeller fülbemázó zenéjét bármennyiszer is szívesen végig lehet hallgatni. Pedig az előadásnak érdekességet kölcsönözött az hogy Juhász Ilona szerepét, Fichtenau gróf kisasszonyt, Hevesi Janka játszotta. Hevesi e próbálkozásának eredményével igen meg lehet elégedve; valamint a közönség is meg volt elégedve játékaival ép úgy, mint énekével. Ha játék dolgában talán tulszárnyalta is — élénksége és ügyes alakítása folytán — e szerep régi alakítóját, éneke természetesen nem érte el primadonnánk énekművészetét. Mindazonáltal igen tetszett az új Fichtenau grófkisasszony s tapsokban is volt része bőven. Más új szereplőt is láttunk ez előadáson; Zwack bányaigazgató feleségét, Elfridát, Bodroghiné helyett Benkő Jolán adta, elég igyekezettel ugyan, de nem nagy sikerrel, a mi belső értékét illeti. A régi szereplők között pompás volt Kiss Pista a címszerepben. Polgár, mint Zwack bányaigazgató és Kaposi Józsa (Nellyjo), valamint Sz. Nagy Imre (Roderik), Follinusz (Tsida), Dezséry (Dusel) és Bogárnár János fogadás szerepében. (→)

○ **Magyarország fénykora.** A millenium évének első napjaiban kapja kezébe a művelt magyar olvasó közönség az „Athenaeum“ r. társaság kiadásában megjelenő, „A magyar nemzet története“ című tizkötetes nagy munkának imént befejezett harmadik, teljes kötetét, melynek címe: „Az Anjou-ház és örökösei 1301—1439.“ A szerencsés véletlen hozta magával, hogy éppen a milleniumi év hajnalhasadásakor jelent meg ez a teljes kötet, melyben ennek a letűnt ezer év történetének legfényesebb korszaka van leírva; mikor a magyar birodalom területe legnagyobb kiterjedésű volt és a magyar nemzet a leghatalmasabb és legműveltebb nemzetek egyikeként szerepelt Európában, s az európai események fejleményeire döntő befolyást gyakorolt. Ez a hatalmas kötet két jeles történészünk, Pór Antal és Schönherr Gyula tollából került ki. Világosan mutatja, hogy eljött az ideje, azt a rendkívül gazdag anyagot, mely az egyes családi levéltárak megnyitása és közzététele által felhalmozódott, bírálati feldolgozásban bemutatni a nagy közönségnek. Maga Pór Antal egy egész sereg, a korábbi történétírók által vagy függőben hagyott, vagy rosszul értelmezett kérdést tisztázott — mert e kötetben egy pár százra menő értekezésének eredményeit s azt a gazdag anyagot, melyet ezek mellett gyűjtött, a nagy közönségnek is hozzáférhetővé tette. — Zsigmond hosszú uralkodásának idejét, az ő politikáját keleten és nyugaton, a hazai belélet fejlődését Schönherr Gyula eddigi tudósainktól egészen eltérő módon tüntette fel nagy gondnal irt és szépen kidolgozott munkájában, melynek egyik kiváló érdeme, hogy a rendkívül gazdag anyagon uralkodni tudott. Az Anjou okmánytár már megjelent az Akadémia kiadásában: de a Zsigmond-kori okmánytár még csak az előkészület

stádiumában van. Ezzel Fejérpataky László van megbizva, s mint Schönherr jegyzetei mutatják, ez a rendkívül gazdag gyűjtemény rendelkezésére volt bocsátva, úgy, hogy itt ő nemcsak a nyomtatott, hanem a kiadatlan anyagot is felhasználta. Alapvető munkája ez a magyar történetnek egy pár évtizedre, mert Magyarország történetének Anjou- és Zsigmond-kori korszaka még eddig oly részletességgel és bámulatos szakértelemmel nem volt megírva, mint ebben a testes kötetben, melyet nem kevesebb, mint 42 darab művészi kivitelű, önálló műmelléklet és több mint 300 szövegkép díszít. Ára 6 frt. Díszes kötésben 8 frt. Kapható minden hazai könyvkereskedésben.

Törvényszék.

§ **Hitvesgyilkosságért — hat hónap.** Balogh Gáspár, szőlősgyőröki kanásznak csinos, szemrevaló felesége volt, a ki azonban hamar szemet vetett a férfinépre és hálójába kerítette azokat. Suttogtak a faluban sokáig a menyecske csapodárságáról, míg végre ez a suttogás a férj füléig is elhatolt és felébresztette benne a gyanút. Akkor épen az ura bojtárja volt a menyecske kedvese s a férj egy szép nap estéjén azzal ment el hazulról, hogy disznótörba megy s nem is jön haza éjjel előtt. De bizony hamarabb hazament és ott találta a feleségét a bojtár karjai között. A megcsalt férj neki rontott a legénynek és le akarta ütni; de az szembeszállt vele s ekkor Balogh Gáspár a feleségét megragadta s kezénél fogva akarta hurcolni haza nyomban az anyjához a hűtlen asszonyt. Az asszony kiszakította magát kezei közül és a kutba akart ugrani, hogy anyja szeméi elé ne kelljen kerülnie. A férj azonban ebben megakadályozta s ekkor az asszony e szavakat kiáltotta szeretője felé:

— Jóska, üsd agyon ezt a kutyát!

Balogh Gáspár fejét elfutotta erre a kegyetlen szavakra a vér s felkapott egy baltát s azzal agyonvágta a hűtlen asszonyt. A kaposvári kir. törvényszék most ítélte a hitvesgyilkos férj felett és tekintetbe véve azt, hogy az asszony hűtlen volt az urához, hogy ura tetten érte kedvesével, hogy nem őt, de a szeretőjét akarta megölni s mikor az asszony a szeretőjének oda kiáltotta azokat a rettenetes szavakat, akkor kapta fel a baltát, a mivel talán a másik pilianatban a hűtlen asszony szeretője ütötte volna le s vágta agyon vele az asszonyt: mindezek alapján a teljesen megtört szerencsétlen embert a legenyhébb büntetéssel, hat hónapi börtönnel büntette. A kir. ügyészség felebbezése folytán a gyilkos ügye felkerül a felsőbb bíróságokhoz; ezektől függ tehát most a hűtlen asszonyt halállal sújtó férj sorsa.

§. **Tilosba hajtott lovak.** Bolmány község tilalmas réjtjeit előszeretettel használták lovaik számára legelőül a falu végén levő cigánytelep lakói. Közöttük főképen Petrovits Nikola és Petrovits Györgynek volt a szenvedélye, hogy a tilosba hajtották. Egyszer aztán rajtavesztettek, Kavesdánin Cvetkó községi csősz öt darab lovukat a tilosban fogott s meg akarta érte Petrovitséket zálogolni. A két cigány azonban ásóra, fejszére kapott és a csősztől nemcsak hogy elvették lovaikat, de hozzá olyan lármát csaptak, hogy az egész cigánytelep felkerelkedett és a segítségükre siettek. Mit látva a községi csősz, jobbnak látta tovább állni. Hanem fel is jelentette nyomban a két hatalmaskodó cigányt hatóság elleni erőszak miatt a bíróságnál s őket a pécsi kir. törvényszék a vizsgálat alapján vád alá is helyezte. Ma délelőtt tartották meg ellenük a végtárgyalást, a mikor is a hatósági

közeg elleni erőszak vétségét a végtárgyalás adatai folytán beigazoltnak vette a törvényszék a úgy Petrovics Nikoltát, mint Petrovics Györgyöt nyolc nyolc napi fogházra ítélte. Az elítéltek az ítéletbe belenyugodtak s most már legalább nyolc napig meleg szobában nevetik az ügyészségnél a tél hidegét.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése febr. hó 5-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A belügyi tárca letárgyalatván, a kultuszbudget következett.

Fenyvessy Ferenc előadó, mint rendesen, elfogadásra ajánlotta a költségvetést. Utána

Wlassich Gyula kultuszminister nyilatkozott a kongruáról, melyet az önbevallás alapján mielőbb meg fog valósítani. Egyébiránt erről jeleltest tett ő felségének, és a király felhatalmazta őt a kongresszus egybehívására, melyet a millenniumi ünnepek lezajlása után azonnal egybe fog hívni.

Sághy Gyula felszólalása után

Vajay István interpellált az állami anyakönyvvezetőkrol szerkesztett kimutatás tárgyában, a mire

Percel Dezső belügyminister rögtön válaszolt. A választ a többség tudomásul vette.

Várady Károly interpellált ezután röviden a Pulszky féle ügyben.

Wlassich Gyula kultuszminister

válaszában elmondja, hogy Pulszkynek még Csáky gróf, majd Eötvös Loránd b. elődjei adtak megbizást. A pénzekről Pulszky még nekik elszámolt, csupán 7000 frt maradt fent, mint olyan összeg, melyről Pulszky egyáltalában nem tudott elszámolni. Egyébiránt a vizsgálatot már megindította.

Várady Károly könnyelműségnek tartja, hogy ha Pulszky már 7000 frttal nem tudott beszámolni, akkor mi nek biztára a 135.000 frtos Scarpa-féle kép megvásárlását, melyet nem egyenes uton, hanem közvetítők segítségével szerzett meg.

Wlassich Gyula kultuszminister erre azt válaszolja, hogy csak akkor jött rá, mikor a megbizást már kiadta.

A többség 88 szóval 77 ellen a választ tudomásul vette. Gyalázat! hangzott több oldalról a felkiáltás, mert a többséggel Pulszky Ágoston is leszavazott.

TÁVIRATOK.

Ferdinánd fejedelem a pápánál. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Midőn Ferdinánd, a bolgár fejedelem a pápánál járt, a pápa haragosan a következőket mondta a fejedelemnek: „Apósa, a pármái herceg, becsületszavát adta nekem leánya nevében, hogy a gyermekeket a katolikus vallásban nevelik föl. Ön hitszegést, ellenem pedig szószegést követ el, ha fiát az orosz

hitre téríti.“ Nincs kormány, mely a fejedelem eme lépését okosnak, elfogadhatónak tartaná.

— **A király a magyarok bálján.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A király megígérte Jósika b. miniszternek, hogy résztvevő a bécsi magyarok által rendezendő bálon.

— **A hivatalos lapból.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A hivatalos lap mai száma hozza Miklós Gyula borsódi főispánnak felmentését, valamint Zalka János győri püspöknek vaskorona renddel való kitüntetését.

Farsangi naptár.

Február 8.: A pécsi helyőrség tisztikarának második estélye a Vigadóban. — Veterán-segélyező egyesület táncmulatsága a Scholtz féle sörházban. — Zenekedvelők egyesületének tréfás estélye a Hattyuban. — Barcstelepi tansaskör táncestélye. Polgári bál a Hétfejedelemben. — Szigetvári ipartestület táncmulatsága a Koronában.

Február 13.: Hercenberger József polgári bálja a Vigadóban. — Február hó 15-én a Munkásképző-Egylet álarcosbálja a Hattyuban.

Február 15.: Jogász-táncestély a Vigadóban. Vasutasok bálja Barcson.

Február 18.: A pécsi dalárda humoros estélye a Hattyuban.

Február 20.: Pécsi zenészek táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban.

erről nekem határozott felvilágosítást adni? Hát nem az ígéret földje-e a házasság? Én is, noha minden lehető módon küzdök a férjhezmenetel ellen, utoljára is kénytelen leszek térjhez menni valakihez . . . egyikhez, vagy másikhoz. De nem Gyulához . . . A propos, meg kellene őt kérdeznem, vajjon tanácsolja-e, hogy Savaréze urhoz nőül menjek?

— Ő hozzá! — kiáltott fel Cecilia.

— Ő imád engem — folytatá Helén. — Bizonyos vagyok benne, hogy meghal bánatában, ha elutasítom. De erre véglegesen nem határoztam még el magamat. Érett megfontolás után, azt hiszem, előnyt adok Gyulának.

A grófné fölkei.

— Ne menjen nőül soha ahhoz az emberhez.

— Melyikhez?

— Savaréze . . . urhoz.

— Azonban, hogy ingereljem Gyula urat . . .

— Ön barátnóm, Helén s nem szeretném, ha hasonló szövetségre lépne . . .

— Édes jó Cecilia! — vágott közbe nevetve a báróné, — ön nagyon is komolyan veszi a dolgot! De, legyen nyugodt, én csak a legutolsó esetben megyek férjhez . . . A mi Gyula urat illeti . . . ime, édes Cecilia, egy levél érkezett, éppen most a számára. Én vettem át és személyesen adom át. Ugyan, tekintse csak meg a kézirat.

A beszélgetést hangok zaja háboritá meg.

— Ez Károly! — kiáltá a grófné.

Midőn Gyula, a ki a gróffal együtt érkezett haza, a báróné kezéből a levelet átvette, meglegedett eme közömbös válaszával:

— Köszönöm, asszonyom . . . A jegyzőmtől érkezett ez.

vagyok! Az én hazámban nem kimélik az árulókat és nyomorultakat; az emberek önmaguk szolgálatnak maguknak igazságot velők szemben és megölik őket! . . . És ő hozzám jó! . . . kezembe szolgáltatja magát! . . . Ó, én megölöm őt . . . megölöm! . . . Miért ne? Károly nincs itthon és én nem félek a fölfedeztetéstől . . . Különben is a jogos védelem terén állok.

A grófné rögtön fegyverek után nézett, de egyszerre elsiibbadtak idegei.

— Ó, — susogta, — én csak nő vagyok . . . Oly nő, a ki öl, az szörnyeteg . . . Karom gyöngye, vagy ügyetlen lenne.

Egy titkos szózat ezt kiáltotta lelkében:

— Ha te őt kiméled, megöl mindnyájotokat, úgy őt, mint téged, a halálos félelem gyötrelmeivel, Mártáth anyja nevének megbecstelenítése által, Károlyt karddal, vagy golyóval. Ő nem fog irgalmat ismerni, megöl titeket és három holttest lesz egy helyett.

Cecilia megsemmisülten rogyott egy karosszékre. Csakhamar reszketve állt föl és csöngetett. A komorna belépett.

— Szólítsa elő Ancelint, — mondá a grófné.

Felizgatott lelkében egészen új terv alakult.

A pavillon el volt látva butorizzal, könyvekkel és mindenféle tárgyakkal. A nyári évszakban gyakran eljárt ide Cecilia Mártáthával, hol a legnagyobb csend közepett tanitgatta őt írásra, történelemre, földrajzra és rajzolásra. Cecilia föltette magában, hogy ide küldi Ancelint, töltsse ott az éjt, az alatt az ürügy alatt, hogy onnan már számos mindenféle tárgyat loptak el. A szolga föl lesz fegyverkezve, lesbe áll a pavillon belsőjében, nyitva hagyja az ajtót mintegy feledékenységből és rálő arra, a ki oda belép.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzése.

— Február 5-én. —

Buza kőszára	6.90—7.35
" tavaszra	6.90—6.99
" őszre	7.14—7.16
Rosa	6.32—6.36
Árpa	4.90—5.40
Kukoricsa	4.05—4.40
Zab	6.10—6.45
Káp. repce	8.95
Magy. aranyjárdék	122.75
" koronajárdék	99.10
Regalé-kőtvény	100.25
Magy. nyeresémsoraj	153.—
Tiszassabályozási kölcs.	142.—
Oszt. papírajárdék	100.50
" aranyjárdék	192.25
" koronajárdék	100.25
1864-iki sorsajegy	192.—
Magy. vörös ker. soraj.	10.50
Osz. rák " " "	18.50
Olasz " " "	12.—
Bazilika-sorsajegy	6.75
Jéziv-sorsajegy	2.40
Német márkaj.	59.85
100 frank (francia)	48.15
100 lira (olasz)	44.25
10 font sterling (angol)	121.55

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV **PLEININGER FERENC.**
 TAIZS JÓZSEF
 kiadó.

2713 sz.
 1896.

Hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság 1896. évi január hó 31-én 2713. sz. a. kelt végzésével kiküldött bizottság ezennel közhirre teszi, hogy Bükkösd és Goricza községre vonatkozólag az 1886: XXIX. 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t.-cikkek értelmében szerkesztendő telekkönyvi betétek készítésének munkálata folyamatba tétetvén, a helyszini eljárás a nevezett községben 1896. évi február hó 22-én fog kezdődni.

Ennélfogva felszólítatnak;

1. mindazok, a kik a telekjegyzőkönyben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a bizottság előtt a kitűzött határnapon megkezdendő eljárás alatt jelenjenek meg és előterjesztéseiket igazoló okirataikat mutassák fel;

2. mindazok, kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, hogy a tulajdonjog telekkönyvi bekebelezését a kitűzött határidőig a telekkönyvi hatósághoz intézett szabályszerű beadvány útján kieszközöljék, vagy a telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okiratok alapján a telekkönyvi bejegyzés iránti kérelmeik előterjesztése végett a bizottság előtt jelenjenek meg, ha pedig telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, az átírásra az 1886: XXIX. t.-cz. 15—18. §-ai és az 1889: XXXVIII. t.-cz. 5., 6., 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött bizottság előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a bizottság előtt szóval elismerje és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ez uton nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték-elengedési kedvezménytől is elesnek;

3. azok, a kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszűnt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztését kérelmezzék, illetve hogy a törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött bizottság előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezménytől elesnek.

Komáromy Károly
 betétszerkesztő.

dr. Luchkovicz Gábor
 kir. albiró.

— Nem a legveszedelmesebb tolvaj-e ő? — mondá magában a grófné, biztatva magát, — ő, a ki betolakodik hajlékunkba, hogy megtámadja boldogságomat, a Mártha boldogságát és a férjem életét?

Azonban midőn Ancelin megjelent, épp úgy remegett a félelemtől, mint a terv bizonytalansága miatt. Ámbár a végsőig elkeseredve volt a grófné, a mellett valódi amerikai nő, mégis csak nő volt, még pedig keresztény nő s úgy tetszett neki, hogy sokkal rettentesebb valamely gyilkosságot rendezni, mint azt elkövetni. És ez nem is gyilkosság, hanem orgyilkosság lenne! Már pedig az orgyilkosság soha sem menthető, még akkor sem, ha azt egy Corday Sarolta, egy Marat-n követi is el.

— Hivatott a grófné? — szólt Ancelin néhány másodpernyi szünet után.

— Hivattam, — viszonzá a grófné. — Fontenèves gróf Párizsban lévén unokaöccsével . . . jól örködjék ön ez éjjel . . .

— Ó, grófné, asszonyom, nyugodtan alhatik! — viszonzá a szolga. — Az ebek is el vannak bocsátva. Az első gonosztevőt, a ki ide merészelné belépni, széttepnék. Egyébiránt mi semmi veszélytől sem tarthatunk; ez a vidék mindig oly nyugalmas volt, hogy szinte közmondásossá vált.

Aztán pár lépést tett előre a szolga, mintegy azt kérdezve pillantásával:

— Hát csak ennyi az egész?

— Ennyi, — viszonzá a grófné. — Csupán személyesen akartam önt figyelmeztetni. Még egy szót: holnap, Fontenèves gróf visszatértéig, senkit sem fogadok el, senkit . . .

Ancelin megbajtva magát, eltávozott.

— Ó, nem tehettem! — suttogá Cecilia, midőn egyedül maradt, — nem paranosolhattam ennek az embernek, hogy orgyilkosságot kövessen el . . . Ki tudja, vajjon engedelmeskedett volna e nekem? Ki tudja azt is: vajjon Savaréze nem élt-e elővigyázattal s ha őt nálam ölik meg, holtteste nem szolgálhatott volna-e oly bizonyosságokkal, melyek Károlynak a nyugalma örökre megzavarnák, az enyémmel, a Márthaéval együtt? Ó, hadd éljen! Nem fogok hozzá elmenni, még azért sem, hogy őt megöljem . . . Ő mindenre képes, azt látom, érzem; a Mártha által ma reggel küldött arckép, ez a levél, melyet ma délután írt . . . ő, ez az ember mindenre képes — és én megtévelyedtem az ellene folytatott borzasztó küzdelemben . . . Ám, ha elutazunk, megmenekszünk üldözéseitől, gyűlölségétől . . . Holnap ráveszem Károlyt Chanterive elhagyására.

Aztán lefeküdt a grófné, de nem tudott aludni.

Másnap megkísérelte szörnyű aggodalmát palástolni és iparkodott nyugalma a gondtalan Mártha és a vidám, léha báróné mellett visszanyerni. Azonban olykor pár égő könnyecpet érzett pilláin s ilyenkor visszavonult, hogy senki se lehessen tanuja kétségbeesésének. Volt azonban oly pillanat, a melyben a báróné észrevette, a midőn a grófné tenyerébe hajtá fejét és a szeme könybe lábadt.

— Ön sir? — Kialta föl a báróné meglepetve. — Ó, igaz, hiszen kedves férje nincs itthon. Ej vigasztalja magát, szép szenvedő, majd visszatér férje!

— Kedves Helén — suttogá a grófné,

— Ó, milyen keserves is az ilyesmi, — folytatá a szép özvegy. — Hát oly kétségbeejtő az asszonyokra nézve, ha férjeik csak egy napra is eltávoznak? Én azt hittem, hogy ellenkezőleg . . . Ó, istenem! ki tud

A legszebb

meghívók,

tánczrendek,

eljegyzési,

esketési és

látogató jegyek

készítettnek

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utcza sarkán.

Gőzekekészlet kezeléséhez

azonnali beléphetés mellett kerestetnek

a) egy vizsgázott okleveles gépész,

b) két vizsgázott géplüő,

c) egy gyakorlott ekevezető.

Katona mentesség megkivántatik.
Ráczboly 1896. február hó 1.**Schaumburg Lippe her-
ceg uradalmi kezelő-
sége Ráczboly-Idamajor.**

Baranyamegye, u. p. Magyar-Boly.

Hirdetések jutányos

áron vétetnek fel ki-
adóhivatalunkban.

Védjegy. Védjegy.
Védjegy.
C. Brády

Mária-
czelli
Gyomor-
cseppek

Magyszerűen hatnak gyomor bajknál.
Élőkülönböztető és általánosan ismeretes
házi és népszerű.A gyomorbetegség tünetei: étvágytalanság,
gyomor-nyomás, böfögés, nehézség,
hányás, savanyú fellöfögés, hasmenés,
gyomorégés, felesleges nyálkaválasztás,
árgaság, undor és hányás, yomorgörögés
különb.Hathatós gyógyszernek bizonyult
többéves alkalmakkor a gyomortól
származott, gyomortulterhelésű étellekkel
és italokkal, gázokkal, májbajok és hámor-
oidákban.Említett bajknál a **Máriaczellii
gyomorcseppek** évek óta kitű-
nően bizonyultak, a mit száz meg száz
bizonyítvány tanúsít. Egy kis üveg ára
használati utasítással együtt 40 kr., nagy
üveg ára 70 kr.Magyarországi főraktár: **Török
József** gyógyszerháza Budapest,
Király utca 12 sz.A védjegyet és aláírást tüzetesen
tessék megtekinteni! Csak oly cseppeket
tessék elfogadni, melyeknek burkolatára
zöld szalag van ragasztva a készítő
aláírásával (C. Brády) és ezen szavakkal:
„Valódiságát bizonyítom“.A **Máriaczellii gyomorcseppek** valódián
kaphatók.Pécsett: Irgalm. gyógyszer.,
Zsiga László gyógyszer., ifj. Er-
reth János gyógyszer., Sipőcz
István gyógyszer. és Góbel Kál-
mán gyógyszer. Pécs vára don:
Dvorsky Béla gyógyszer., Siklóson:
Petrasch gyógyszer. és Szent-
györgyi M. gyógyszer. Szi-
getvárott: Salamon Gyula
gyógysz. és Visy Sándor gyógyszer.*Kathreiner-féle*
KNEIPP-MALÁTA-KÁVÉT

Mindenütt kapható - 1/2-kilo 25kr.

Mi a
Kathreiner-féle
Kneipp-maláta-kávé?Valódi egészségi és családi kávé,
mely Kathreiner gyártási módja
által a kedvelt valódi kávé ízét nyeri.
Eltekintve egyéb előnyeitől, már ez
okból különbözik ezen maláta-kávé
minden más hasonló gyártmánytól.A Kathreiner-féle kávé a legiz-
letesebb, legegészségesebb és legol-
csóbb pótkávé. Természetes tiszta
gyártmány egész szemekben, miért
is felette előnyösen használható, az örölt
s es okból a vevő közönség által nemellenőrizhető pótkávéval szemben, melyek hatósági vizsgálatok tanúsága szerint gyakran
idegen anyagokkal hamisítvák.Eleinte csak harmadrészben, később felében adhatjuk a Kathreiner-kávét a valódi
kávéhoz, s így az egészségre megbecsülhetetlen hatása mellett minden háztar-
tásban jelentékeny megtakarítást eszközölhetünk.A Kathreiner-féle kávét a legelső orvosok ajánlják, s az ugy nyilvános
intézetekben, mint családok ezrei körében naponta jónak bizonyul. Sőt magában,
azaz valódi kávé hozzáadása nélkül használva, a Kathreiner-féle kávé a legjobb
erősítő szer és a legegészségesebb, legkönnyebben megemészthető és egyszerűen a
legizletesebb ital.Lelkiismeretes gazdasszony vagy anya, általában kávéivó, egészsége
érdekében perczig se habozzon Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávét használni. Az
értéktelen hamisítványokkal szemben, melyekkel ma is csalják a
közönséget, a vételnél vigyázni kell a fehér eredeti csomagokon
látható névre**Kathreiner!**Vigyázzanak! Saját érdekében ne engedjék ma-
gukat rábeszélni! A valódi „Kathreiner“ sohasem
szabad más csomagolásban, vagy nyitott áruként eladni.